

1. Verandering van plan

De rose getinte blauwe hemel weerspiegelde zich in de kalme golfjes van de Rijn. De ondergaande winterzon deed de pasgevallen sneeuw op de puntige daken van de oude huizen en op de straten glinsteren. Het was een prachtige januarimiddag, echt geschikt om een ontspannende wandeling langs de oever van de Rijn te maken of te slenteren door de straten van de mooie oude stad Bazel.

Of, zoals ik, in de gezellig warme flat van mijn ouders te zijn en te proberen te achterhalen wat er aan de hand was. De gedempte stemmen van mijn ouders vanuit de gesloten slaapkamerdeur betekenden in ieder geval dat ze het ergens niet over eens waren.

Paps praatte als altijd hard genoeg, zodat ik al gauw merkte dat het om mij ging. Mamma sprak integendeel zo zacht, dat ik de samenhang vergeefs in beeld probeerde te krijgen.

Het was altijd zo zenuwslopend. Hoe vaak was ik in de afgelopen twee, drie jaar niet het hoofdonderwerp van de zorgelijke gesprekken van mijn ouders geweest!

Een halfuur geleden had ik nog met Domenico gebeld. Hij was dolblij met het vooruitzicht dat ik over een week naar hem in Berlijn zou komen. Dat gold ook voor mij, ook al was mijn voorpret vermengd met een zekere mate van onbehagen. Onbehagen omdat ik mijn ouders heel lang niet zou zien – misschien wel langer dan mij lief was – en omdat ik niet wist hoe het samenleven met Domenico zou uitpakken. Het kon de hemel op aarde zijn, maar het kon ook uitlopen op een enorme catastrofe.

Maar om te beginnen kreeg ik een warm en kriebelig gevoel in mijn maag als ik de gouden ring aan mijn linker ringvinger bekeek. We hadden na onze verloving in beide ringen de naam van de ander laten graveren.

Ik hier in Bazel, hij in Berlijn. Aan de binnenkant van mijn ring stond nu *Domenico* en de datum van onze verlovingdag. Af en toe kon ik deze inscriptie urenlang bekijken. Verloofd – dat betekende niet alleen dat het voor iemand die nog achttien moest worden rijkelijk vroeg was, maar bovendien dat ik mijn leeftijdsgenoten een flinke stap voor was.

Eindelijk ging de slaapkamerdeur open en kwam mamma naar me toe. Ik keerde mij vlug om naar het raam en deed alsof ik naar de meeuwen keek.

‘Sta je weer te dromen, meisje?’

Ik draaide me om en keek haar aan. Ik was nog steeds niet helemaal gewend aan haar kortgeschoren haar. Maar mamma had geen zin om de pruik op haar grote wereldreis met paps mee te nemen. En omdat de nieuwe chemotherapie niet die nare bijwerking van haaruitval had, vond ze dat ze nu maar eens een kort kapsel, een andere haarstijl dus, moest proberen. Het stond haar goed en ze zag er vlot uit met haar mooie oorbellen en haar nieuwe petrol blouse. Maar het was gewoon... onwennig. Ze was niet helemaal mamma. In ieder geval niet zoals ik haar mijn hele leven had gekend. Maar ik was blij dat het beter met haar ging. Dat was het allerbelangrijkst.

‘Nou ja, ik dacht eraan of ik al mijn kleren mee zal nemen of hier nog wat achterlaat...’ Het was niet helemaal geïjkt, want daar was ik ook een paar minuten over aan het denken geweest. ‘Ja, daar wilden paps en ik nog met je over praten. We hadden net nog een uitgebreide discussie...’

Ja, dat had ik gemerkt.

‘Waar ging het over?’

Mamma keerde zich om naar paps die nu ook uit de slaapkamer kwam. ‘Ik denk dat we het eens zijn, hè, Martin?’

Paps knikte, verzonken in gedachten. Hij haalde zijn aktetas met reispapieren op uit de kast in de woonkamer. Mamma liep naar de keuken om thee te zetten en daarna gingen we gezellig op de bank zitten. Ik draaide zenuwachtig aan mijn ring, terwijl ik wachtte op wat mijn ouders me te zeggen hadden.

Als het maar niet weer een slecht bericht van de dokter was. Deze duistere dreiging hing voortdurend als een onheilspellende schaduw over mijn leven.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik, omdat ik niet wilde dat mijn ouders lang om de hete brei heen draaiden.

‘Goed, kort gezegd: Wij voelen ons ongemakkelijk bij het idee jou over een week als het ware voorgoed het huis uit te sturen. Ten eerste omdat ik als moeder een bijzonder slecht geweten heb over dat het allemaal zo is gegaan dat jij niet meer terug kunt en halsoverkop als het ware volwassen geacht wordt te zijn...’

Ik wilde protesteren, maar mamma liet me de tijd niet:

‘Ten tweede... vinden wij het gewoon te vroeg dat je met Domenico gaat samenwonen. Daar hebben we het al vaker over gehad en ik wil daar eigenlijk niet nog eens op terugkomen. Dus dat doen we niet. Maar je weet wel hoe we erin staan.

Ten derde – en dat is eigenlijk mijn belangrijkste probleem – ik zou graag nog wat meer tijd met mijn enige dochter door willen brengen. Ook als volgens de onderzoeksresultaten blijkt dat de tumor stabiel is, weten we niet...’

Ze haalde diep adem en bleef even stil.

‘Nou ja, ik hoop heel erg dat ik na de reis toch nog een paar

jaar hier mag zijn, maar ingeval de tumor wat anders van plan is, zou het een verschrikkelijke gedachte zijn als ik over een week voor altijd afscheid van mijn dochter zou moeten nemen.'

Ze slikte en ook ik kreeg een brok in mijn keel.

De gedachte daaraan zou ook mij steeds kwellen...

'Kortom: Wat ik eigenlijk wil zeggen is dat we jou graag mee willen nemen op onze reis. Tenminste, tot de zomer. Zodat je aan het eind van de zomervakantie op tijd in Berlijn aan het nieuwe schooljaar kunt beginnen.'

Mamma leunde achterover; zij had haar verlangen uitgesproken. Paps schraapte zijn keel en ik draaide niet langer mijn ring om en om. Ik had dit niet verwacht. En ik kon niet gelijk definiëren wat ik ervan vond. Het was niet zo dat ik niet graag met mijn ouders op wereldreis zou willen. Integendeel. Ik had zelfs vaak gedacht dat het fijn zou zijn geweest mee te gaan. Maar ik had de mogelijkheid nooit overwogen. Mijn plannen en mijn toekomst waren helemaal op Domenico, Berlijn en het eindexamen gericht. Dit keerpunt kwam zo plotseling dat ik niet wist wat ik denken of zeggen moest.

'Hm... ik weet niet... Nicki zal natuurlijk ontzettend teleurgesteld zijn...' was dus het eerste wat mij inviel.

'Ja, dat weet ik,' zei mamma. 'We hebben erover gesproken of we hem ook mee kunnen nemen. Maar het zou misschien moeilijk kunnen worden om een visum voor hem te krijgen voor Amerika, gezien zijn voorgeschiedenis en de medicijnen die hij nodig heeft. Ik weet het niet, we zouden daar dan in elk geval inlichtingen over moeten inwinnen. Maar we zouden niet de hele reis voor hem kunnen bekostigen. Morten zou misschien bij kunnen springen...' Ze keek naar paps, die tot nu toe had gezwegen.

‘Financieel zou het nogal krap worden, omdat we jou later ook nog graag tijdens je studie willen steunen. Met een bijdrage van Nicki’s vader zou het wel mogelijk zijn, maar ik betwijfel of Nicki zo snel een visum zal krijgen. Bovendien gaat het mij persoonlijk zeer ter harte dat hij eindelijk eens eindexamen doet en een baan zoekt. Hij heeft nog steeds niets,’ vulde paps aan.

‘Het is moeilijk om werk te krijgen,’ wierp ik tegen. ‘Hij vertelde me dat hij tot nu toe alleen maar nul op rekest krijgt...’ ‘Tja, dat verbaast me niet met zijn verleden,’ zuchtte paps. ‘Daarom is het ook zo belangrijk dat hij zich ten minste inspant voor het schoolexamen.’

‘Dat redt hij niet zonder mij, paps.’

‘Kan iemand anders hem dan niet helpen? Er zijn toch vast wel mensen die bijlessen geven. Ik denk, dat een schriftelijke cursus het beste voor hem zou zijn, gezien de omstandigheden.’

‘Maar ja, hij heeft juist veel moeite met schriftelijke lessen,’ zei mamma zacht. ‘Dat is ook geen wonder, trouwens.’

‘Hoe dan ook,’ zei paps, ‘gelukkig ben ik daar niet mee. Wie weet hoe lang hij nog steun van de jeugdzorg zal krijgen? Gelukkig heeft hij nu een vader, dat stelt me enigszins gerust. Maar ik moet constateren dat onze Nicki aanleg heeft om de dingen voor zich uit te schuiven, terwijl we hadden afgesproken dat hij alles regelen zou voordat jullie zelfs maar aan een relatie denken. En de aidstest heeft hij tot nu toe ook nog niet gedaan...’

‘Hij is er bang voor,’ mompelde ik.

‘Wat ik best begrijp,’ zei mamma zacht. ‘Wachten tot je de uitslag van de dokter krijgt kan een marteling zijn...’

Ja, als iemand dat gevoel kende, was het mamma wel. Maar zij niet alleen...

‘Ik wil er nu niet verder op terugkomen,’ zei paps. ‘We hebben je al vaak genoeg gezegd hoe we daarover denken, Maaike. We zijn er niet erg gelukkig mee, maar het is jouw beslissing. Wel zouden we het heel fijn vinden als we jou een deel van onze reis bij ons mogen hebben.’

‘En Amerika zul je zeker interessant vinden. New York, Dallas, San Francisco, Los Angeles, Hollywood, Las Vegas, Hawaiï...’ noemde mamma op.

Dat was inderdaad niet de vraag. Het kwam allemaal alleen zo plotseling...

‘Denk er maar over na, Maaike,’ verloste mamma mij uit mijn besluiteloosheid. ‘Slaap er een nachtje over en praat met Nicki. Wij zouden je erg graag bij ons hebben. En het zou jou de tijd geven nog wat te beleven voordat je je helemaal bindt. Of je een half jaar of een heel jaar vrij neemt van school speelt nu toch geen rol meer.’

Daar dacht zelfs paps net zo over, hoewel hij anders alles wat met school en eindexamen te maken had uiterst belangrijk vond.

‘Ik denk dat ik er eerst met Nicki over moet praten,’ was alles wat ik tot besluit kon zeggen.

‘Doe dat,’ zei mamma.

Domenico schrok behoorlijk toen ik hem dezelfde avond nog eens belde. Omdat hij alleen een prepaid kaart had, was ik steeds degene die moest bellen. Wel stuurde hij me heel vaak een sms, waarin hij duidelijk maakte dat hij verging van verlangen naar mij... wat op zijn minst betekende dat hij een telefoontje wilde.

En er ging ook bijna geen dag voorbij, waarop we niet met elkaar belden, ook al was ik meestal degene die aan het vertel-

len was en hij gewoon luisterde en me troostte als ik dat nodig had. Maar zelf vertelde hij niet graag hoe het met hem ging. Afhankelijk van zijn stemming was het bijna onmogelijk daarover een woord uit hem los te krijgen.

Ik zou mijn knappe vriend zo graag tijdens het bellen ook willen zien, maar omdat hij absoluut weigerde te skypen, moest ik mij hem maar in gedachten voorstellen. Hij vond het niets om me op een beeldscherm te moeten aankijken. Liever sloot hij zijn ogen en stelde zich voor hoe ik er op dat moment uitzag.

‘Jij bent in werkelijkheid veel mooier dan op dat domme scherm,’ zei hij iedere keer als ik hem probeerde over te halen. ‘*Principessa mia*,¹ riep hij enthousiast toen ik hem aan de telefoon had. ‘*Menu mali ca chiami*.² Ik heb er vreselijk naar verlangd je stem nog eens te horen. *Staju murennu senzé tia, to giuru. Quantu mi manchi, scia...*’³

Hij sprak af en toe Italiaans of Siciliaans, vooral als hij geen Duitse woorden kon vinden om uitdrukking te geven aan de gevoelens van zijn hart. Ik verstond niet altijd alles, maar ik kende hem goed genoeg zodat ik wel aanvoelde wat hij bedoelde.

‘Ik verlang ook waanzinnig naar jou, Nicki...’ antwoordde ik en ik overlegde met mezelf hoe ik hem de wens van mijn ouders, die inmiddels ook mijn eigen wens was geworden, het beste kon overbrengen.

Mij bleef niets anders over dan het meteen ter sprake te brengen en zoals ik al vreesde spatte Nicki’s wereld uit elkaar. Na

¹ Prinsesje van mij.

² Gelukkig bel je mij.

³ Ik sterf bijna zonder jou, dat zweer ik je. Ik mis je zo vreselijk.

mijn uitleg zweeg hij eerst heel lang. Ondanks de afstand kon ik voelen hoe zijn borst van verdriet samentrok.

‘Pas in de zomer?’ Zijn stem was zo zacht dat die bijna brak.

‘Nou ja... Tot dan zijn het... ongeveer zeven maanden...’ rekende ik uit.

‘*Cara mia*,⁴ dat overleef ik niet,’ fluisterde hij ontzet. ‘Dat kun je me niet aandoen...’

‘Ik weet het... het spijt mij ook erg, Nicki...’

‘Hé, je hebt geen idee... ik heb telkens de dagen geteld totdat je eindelijk komt... Ik...’

Hij haalde diep adem, wat hem een korte, maar pijnlijke hoestbui bezorgde.

‘Ik heb het hier niet meer... Mijn moeder maakt me gek, dat geloof je niet... Ze belt me steeds op uit de kliniek en jammert me de oren van mijn kop... Ze vertelt opeens dat ze drie abortussen heeft gepleegd en ik weet weer eens niet wat ik moet geloven... En dan... gaat ze er weer vandoor en raakt in moeilijkheden, moet ik haar weer ergens oppikken...’

‘Dat heb je me helemaal niet verteld... ik heb steeds gedacht dat het beter ging tussen je moeder en jou nadat jullie in Sicilië met elkaar gesproken hadden.’

‘Nee. Het gaat niet. Ik wilde je daar niet mee belasten, omdat... Maar... Ik kan het bijna niet meer opbrengen... Heb alweer grote problemen met het roken en al het andere... En mijn enige hoop is nog dat jij eindelijk komt...’

‘Och, Nicki...’ zuchtte ik en een poosje was het stil tussen ons omdat we allebei niet wisten wat we moesten zeggen. Ik had het gevoel dat er aan beide kanten hard aan me getrokken werd.

⁴ Liefje.

‘Ik vind het verschrikkelijk moeilijk, Nicki... Als mijn moeder niet ziek was, zou de beslissing mij minder moeite kosten,’ begon ik ten slotte weer te praten. ‘Maar ik weet niet hoe lang ze nog te leven heeft... en als ik deze wens van haar niet kan vervullen en zij... misschien niet lang meer hier zal zijn, zal ik dat mijn hele leven betreuren...’

‘Duidelijk,’ zei hij zacht. ‘Dat begrijp ik wel...’

Inderdaad begreep niemand zoiets beter dan Dominico. ‘Ik bedoel, ik... zal me er op de een of andere manier wel doorheen slaan tot je komt.’

‘Theoretisch gezien zou je zelfs mee kunnen gaan.’

‘Hoe bedoel je, theoretisch?’

‘Mijn ouders zouden je wel mee willen nemen, maar Morten zou dan een deel van jouw reis moeten financieren. En... we zouden het op de een of andere manier moeten regelen met je medicijnen.’

‘Vergeet het maar. Ik kan helemaal niet weg.’

‘Waarom niet?’

‘Vanwege Manuel. Omdat die waardeloze toestand met Carrie en haar stomme mafkees het Bureau Jeugdzorg zover heeft gebracht dat ze er serieus over denken de kleine bij haar weg te halen, als de situatie niet verandert.’

‘Ik dacht dat ze het uit wilde maken met Zodiac?’

‘Ach, wat maakt het uit. Die vindt toch wel weer een andere figuur.’

‘Hmm... Maar ze was toch gestopt met de drugs? Ze dacht in elk geval dat ze het weer onder controle had...’

‘Waanzin,’ onderbrak hij mij. ‘Junkies denken dat altijd. Maar het is niet zo. Ik weet hoe die lui in elkaar zitten. Ik heb genoeg meegemaakt met Mingo en zijn drugsverslaving. Carrie vertrekt uit de inrichting en gaat zelfstandig wonen, maar ik

weet niet hoe dat voor Manuel zal zijn. Ik bedoel, dat wordt een reusachtige verandering voor hem. Ik kan hem niet weer een half jaar in de steek laten.'

Domenico moest een maand lang elke cent omkeren, zodat hij af en toe een reis kon betalen naar zijn neefje Manuel, die naast mij de belangrijkste persoon in zijn leven was. En ik begreep hoe oneindig veel hij voor hem betekende. Toch zocht ik nog steeds naar een oplossing, want ik had ook grote moeite met de komende lange scheiding van Domenico.

'Kan iemand anders in de tussentijd niet een beetje op Carrie en Manuel passen?' vroeg ik.

'Wie zou dat kunnen zijn? Mike met zijn dronken kop?'

'Suleika bijvoorbeeld. Ze heeft de laatste maanden toch al vaker voor hem gezorgd?'

'Ja, maar die kan ook niet meer zo gemakkelijk het huis uit. Ze moet steeds bij vriendinnen onderduiken, omdat ze grote moeilijkheden met haar familie heeft. En ze komt binnenkort ook naar Berlijn. Zodra ze bericht krijgt dat ze geplaatst kan worden in dat crisiscentrum voor meisjes die een gedwongen huwelijk moeten aangaan, is ze vertrokken. Dat kan elke dag gebeuren. Ik moet de zaak met Manuel zelf in de gaten houden, *mi senti*?⁵ Als ik na een halfjaar terugkom, is hij misschien weg, in een tehuis of zo. En dat zal ik niet laten gebeuren!'

Tja, het zag ernaar uit dat we niet onder deze zeven maanden durende scheiding uit konden komen als we allebei iets voor onze geliefden wilden doen.

En we waren echt al lang genoeg van elkaar gescheiden geweest. Nu hadden we elkaar ook alweer meer dan zes weken niet gezien.

⁵ Snap je?

‘Ik moet gewoon op de een of andere manier zien te voorkomen dat ik niet weer helemaal doordraai zonder jou...’ zei Nicki zacht na een lange stilte. ‘Dat zal me alleen lukken met een enorme dosis medicijnen...’

‘Kun je je moeder niet weer naar Sicilië terugsturen?’ vroeg ik. ‘Het was niet de bedoeling dat zij het je nu in Berlijn weer lastig maakt...’

‘Nee, dat kan niet. Haar vader heeft haar er weer uitgegooid, omdat ze weer begonnen is al haar geld te verbrassen. Ze kan nu niet met geld omgaan. En verder heeft ze niemand meer. Zio kon haar ook niet in huis nemen, omdat hij zelf nauwelijks rondkomt. En nu dringt ze zich aan mij op. Ze is weer gaan drinken en heeft de ene zenuwcrisis na de andere. Ze vindt dat iedereen tegen haar is. Ik moest haar naar de kliniek brengen, omdat ik het bijna niet meer kon volhouden. Maar daar is ze doorgedraaid en heeft ze alleen maar herrie geschopt. Dus is ze nu weer bij mij...’

‘Waarom heb je haar in december mee naar Berlijn genomen?’
‘Wat had ik dan moeten doen? Ze heeft immers niemand anders...’

Desondanks. Eigenlijk was afgesproken dat zijn moeder, die het hem zo lastig maakte, hem met rust zou laten. Voor Maria was het te wensen dat ze eindelijk een rustplaats voor haar gewonde hart zou vinden.

Ten slotte kon ik Nicki alleen nog troosten door hem te beloven hem elke dag een ansicht uit Amerika te sturen. Nicki beloofde me als tegengifft de mooiste lantaarn in heel Berlijn voor me te zoeken. Hoe we beiden met deze nieuwe scheiding om zouden gaan, wist ik zelf nog niet. Ik zou me vast de hele tijd zorgen om hem maken.

Ik kon alleen maar hopen dat hij het enigszins zou redden

zonder mij. Toch wist ik dat mijn beslissing om met mijn ouders mee te gaan de juiste was. Het was onder de omstandigheden een beslissing die mijn hele verdere toekomstige leven zou beïnvloeden. En met Domenico kon ik later in het beste geval nog mijn hele leven samen zijn...

Een paar dagen later was alles geregeld. Mijn ouders hadden het visum voor mij aangevraagd en de vliegtuig- en hotelboekingen geregeld. We zouden in New York beginnen en dan doorreizen naar Washington D.C. Vandaaruit zouden we beslissen waar we verder naartoe gingen – een uitdaging voor paps, die het liefst altijd alles van minuut tot minuut wilde plannen. En hoe dichterbij de dag van vertrek naderde, hoe meer ik mij op deze reis verheugde, zelfs al deed het me pijn dat ik dit alles niet met Domenico samen kon beleven.

Ik had me voorgenomen de vrije tijd te gebruiken om mijn begonnen werk af te maken, namelijk: alles op te schrijven wat ik met Domenico had beleefd. Maar of ik dat zou redden was een andere vraag. Ik zou er minstens zeven of nog meer boeken mee kunnen vullen...

2. Berlijn

Zeven maanden later

Er kwam geen eind aan de straten. Ik had het gevoel dat we al een eeuwigheid door Berlijn rondreden. En steeds als ik geloofde dat de stad toch ergens moest eindigen, kwamen we weer op een druk verkeerspunt terecht. En om het allemaal nog erger te maken waren we ook nog in het weekendverkeer terechtgekomen.

Ik had New York gezien, Washington, Dallas, Los Angeles, Las Vegas. Allemaal onafzienbaar grote steden. Een week geleden waren we nog in Orlando geweest in het Disney Park, hadden we Key West bezocht en transpirerend op het strand van Miami gelopen. Toch leek Berlijn mij op dit moment groter dan alle andere plaatsen...

Ik haalde diep adem en leunde achterover om me te ontspannen. Ik had net op onze laatste stop weer eens een discussie met paps over Domenico gehad... Oef! Ik wist zelf ook wel dat alles rond Nicki allesbehalve onproblematisch was en dat paps in allerlei opzichten meer dan gewoon gelijk had.

Terwijl we verder reden door de eindeloze straten, probeerde ik te ontdekken of het me hier zou bevallen. Op deze zonnige zomeravond zagen de straten en de huizen die we passeerden er aantrekkelijk uit. Vriendelijk en licht, maar toch vreemd. Ik was, behalve op doorreis, nog nooit in Berlijn geweest. Ik had wel een aantal boeken gelezen die in Berlijn speelden. Dat de Duitse hoofdstad nu ook het schouwtoneel van mijn eigen leven zou worden, leek me nog steeds erg onwerkelijk.

‘Schöneberg?’ vroeg paps met een onderdrukte zucht.

We transpireerden allebei. De hele hete zomerdag hadden we doorgebracht in de auto en de airconditioning was niet helemaal toereikend om de temperatuur in de wagen op een aangenaam peil te brengen.

Maar terwijl ik in een bloesje zonder mouwen zat, droeg paps zijn stijve colbertjasje. Hij kon zijn opvoeding niet helemaal van zich afschudden. Daar kwam nog bij dat het navigatiesysteem het had begeven en we het moesten doen met de oude wegenkaart. Aangezien ik een nul was in het kaartlezen, deed paps geen enkele poging meer mij daarvoor in te schakelen.

‘Kun je Nicki niet nog een keer bellen, alsjeblieft? Hij zal hier intussen toch de weg wel kennen. Kan hij ons niet ergens af komen halen of minstens door de stad loodsen?’

Ik draaide zijn nummer en al bij de tweede toon had ik hem aan de lijn.

‘Ja? *Amore mio*,⁶ ben jij het?’ Hij was helemaal buiten adem.

‘Waar zijn jullie?’

‘Nicki... we kunnen de weg niet vinden. Kun je ons helpen?’

‘Ja, natuurlijk. Als je me zegt waar jullie zijn.’

Eerlijk gezegd had ik geen idee.

‘Wacht...’ Ik negeerde paps’ gegrom, tuurde uit het raam en probeerde het eerste het beste straatnaambord te ontdekken.

‘Hé... hé, de straat waar we nu zijn heet waarachtig Dominicusstraat. Niet te geloven...’

Hij lachte. Zijn vertrouwde, iets hese lachje, dat nu veel opgeluchter klonk dan in de laatste paar maanden. Omdat ik het de laatste tijd met zijn stem had moeten doen, had ik nog beter geleerd de nuances van zijn stemming erin te herkennen.

⁶ Schatje

En nu hoorde ik er de opgewonden voorpret in dat hij mij snel weer bij zich zou hebben. Mijn eigen hart ging tekeer.

Op de achtergrond was het lawaai van een mensenmenigte te horen. Blijkbaar was hij onderweg...

‘Jullie zijn er over vijf minuten, *duci*,’⁷ zei hij. ‘Jullie moeten alleen nog bij het grote bankfiliaal naar links, daarna naar rechts en dan weer naar links.’

Ongelooflijk dat hij dat allemaal precies in zijn hoofd had, terwijl ik vaak nauwelijks rechts van links kon onderscheiden.

‘Echt? Zijn we zo dichtbij?’

‘Ja, hoor. Het is heel easy. Ik ben nu boodschappen aan het doen, maar mijn moeder doet wel open. *Arrivo subito, principessa!*’⁸

‘Nou, eindelijk,’ bromde paps, toen ik hem vertelde dat de rest heel eenvoudig was. En inderdaad reden we vijf minuten later de straat in. De aanwijzingen van Domenico, zowel wat de weg als de tijd betrof, klopten precies. Het zou me niet verbazen als hij Berlijn al als zijn broekzak kende.

Het gebruikelijke probleem was natuurlijk een parkeerplaats. Paps kon niet anders doen dan voorlopig voor de uitrit te parkeren.

‘Ik zal later, als we de boel hebben uitgeladen, wel een andere parkeerplaats zoeken,’ zuchtte hij. Paps was eigenlijk een echte provinciaal en zou het liefst een dokterspraktijk ergens in de middle of nowhere hebben gehad, maar het was nu eenmaal zo gelopen dat hij en mamma naar de stad waren getrokken. Maar hij verkeerde eigenlijk nog steeds niet graag in grote steden. Op onze reis had hij zich trouwens heel goed gehouden, zelfs in Los Angeles...

⁷ Liefje

⁸ Ik kom er meteen aan, prinsesje.

Ik bekeek het huis waarin ik in de toekomst zou wonen. Volgens het nummer moest dit het zijn. Een tamelijk saai uitzienend blok huizen. Voor mij, opgegroeid in een eengezinswoning in een van de betere buurten, was het ongewoon. Het hield misschien het midden tussen mijn wereld en die van Nicki. Het hele blok huizen had blijkbaar een nieuw zalmkleurig verfje gekregen, want op internet was het hele blok nog grijskleurig geweest. Ertegenover stond het kantoor van het woonproject. Ik herkende het direct aan het logo.

Paps wierp ook een keurende blik op de rij huizen en de straat. Hij had dit woonproject voor ons uitgezocht, omdat hij het voor zichzelf niet kon verantwoorden dit helemaal aan Nicki en mij over te laten.

‘Het ziet er netjes uit,’ constateerde paps. ‘Ik hoop dat het de belofte waarmaakt.’

Ik wilde paps liever niet zeggen wat Nicki mij tijdens onze telefoongesprekken allemaal over dit woonproject had verteld. Of alles zo in elkaar zat of dat Nicki daarmee alleen zijn ongenoegen had laten weten omdat wij onder toezicht moesten leven en geen volledige vrijheid zouden hebben, moest ik nog ontdekken.

Op het naambord stond geen naam, maar Domenico had me al verteld dat ik aan moest bellen bij WPBL op tweehoog, wat blijkbaar de afkorting was van het woonproject. Hij wilde om bepaalde redenen niet dat onze naam bij de bel stond. Daarom zouden we ook een postbox krijgen.

Paps deed de kofferbak open. De auto lag vol met bagage. Twee kisten met mijn boeken en schriften, inclusief dagboeken, twee koffers en nog een kist met kleding en schoenen. De meeste andere spullen, zoals mijn speelgoedieren uit mijn jeugd en andere dingen, had ik weggegeven. Ik had besloten

helemaal opnieuw te beginnen. Samen met Nicki. Paps tilde de twee koffers uit de kofferbak en ik hielp hem. De rest zouden we later wel uit de auto halen.

Ik liep al vooruit om aan te bellen. Het duurde even voor een stem uit de huistelefoon klonk.

‘*Cu e?*?’⁹

‘Maria, ben jij het? Ik ben het, Maaïke. En mijn vader.’

‘Maaïke, *finalmente*.¹⁰ Ik verwacht je al de hele dag en Domenico *tutto nervoso*,¹¹ kom, kom. Je moet gaan in *cortile*¹² en dan deur rechts, *dove c'è l'entrata*...¹³ eh... ingang.’

Ik was er niet zeker van of ik Maria's aanwijzingen goed had verstaan, maar haar stem was alweer weg en in plaats daarvan klonk er een zoem en konden we de deur openmaken.

‘Nou, prachtig,’ bromde paps, die het blijkbaar ook niet helemaal had gevolgd. We namen elk een koffer en liepen het trappenhuis door tot we ten slotte in een achtertuin stonden. Na wat langer zoeken vonden we een vrijwel onzichtbare ingang vlak naast de fietsenkelder en kwamen we in een volgend trappenhuis terecht. Het was allemaal nogal verwarrend. Voor de ingang stonden twee zwartharige jongens in leren jacks, die ons nieuwsgierig aanstaarden.

Het waren geen Duitsers. Ik veronderstelde dat het Turken waren. Ze lieten ons passeren, maar niet zonder een gering-schattende blik op ons en de koffers te werpen. Zouden zij ook in dit huis wonen?

⁹ Wie is daar?

¹⁰ Eindelijk.

¹¹ Heel zenuwachtig.

¹² Binnenhofje.

¹³ Waar de ingang zich bevindt.

‘Vertel me nog even hoe het zit. Moet ik nu die vrouw, ik bedoel Domenico’s moeder, meenemen op de terugweg?’ vroeg paps, terwijl we de eerste koffer de trap op sleepten. Een lift was er niet.

‘Ja, zo hadden we dat afgesproken,’ zei ik.

‘Domenico mag me straks helpen met de kisten,’ bromde paps in plaats van een antwoord.

Toen we eindelijk boven waren, waren we allebei weer nat van het zweet. Maria ontving ons aan de huisdeur. Ik had haar al in een eeuwigheid niet gezien, net zo min als Domenico. Ze was nauwelijks veranderd, maar leek wat dikker dan de laatste keer. Haar pikzwarte, Siciliaanse lokken vielen nog wild over haar schouders, net als voorheen. Ze droeg een dunne zijden blouse, waarin haar royale bovenwijdte goed uitkwam, zelfs zo goed dat de tiggertatoeage op haar borst te zien was. Wat zou paps daar niet van denken...

Maria pakte me beet en drukte me tegen zich aan alsof ik haar schoondochter al was.

‘*Bedda mia, vinistevu.*¹⁴ Ik wacht al de hele dag, hele dag *che arrivi mia nuora.*¹⁵ Domenico snel doen *la spesa,*¹⁶ hij kopen lekkere dingen *e poi, stasera cucina,*¹⁷ goede keuken.’

Zij benevelde me totaal met haar sterke geur van parfum en sigarettenrook – een lucht die mij erg deed denken aan de oude kelder, waarin Domenico en zijn tweelingbroer Mingo destijds met hun moeder hadden gehuisd. Toen ze mij losliet moest ik mijzelf ervan vergewissen of ze mijn ingewanden niet in elkaar had gedrukt.

¹⁴ Mijn mooie meid.

¹⁵ Dat mijn schoondochter komt.

¹⁶ De boodschappen.

¹⁷ En vanavond gaat hij koken.